

El xofer encreua les mans darrere l'esquena, dempeus a la petita plaça ovalada de pedra davant la consergeria del número 10 de Saint George's Wharf. Som a la banda sud-oest del Tàmesi, al costat del pont de Vauxhall. Des del dúplex que John Major, l'ex-primer ministre britànic, va adquirir a la urbanització a principi dels 2000 per un preu aproximat de 2,5 milions d'euros, hi ha una vista àmplia sobre el riu, els ponts veïns de Lambeth i Westminster, dues carreteres simples i indistingibles l'una de l'altra. Llavors, entre aquestes dues vies, apareixen a la vora nord els jardins de la Torre Victòria i el vast palau parlamentari amb la Cambra dels Lords i dels Comuns, i el rellotge del Big Ben.

De fet, som a uns minuts tan sols en metro de Brixton, on va nèixer Major. Si esmenteu el nom d'aquest barri, la majoria dels londinencs us faran una ullada de gairell, fins i tot els que hi viuen, perquè continua essent una zona deprimida, amb nivells de desocupació excessius, bosses d'immigració desencaixada i escopinades criminals que, de tant en tant, arriben a les portades dels diaris locals. El pare de Major va ser trapezista de circ, més tard manufacturer de decoracions per a plantes d'exterior i, al capdavant, mai no va reeixir econòmicament. Com va ser que Major preferís afiliar-se al Partit Conservador seria un misteri, si no fos perquè ell mateix ha provat d'explicar-ho en diverses ocasions: "Per a mi, el Partit Conservador era el partit de l'aspiració per a pujar de classe social; en canvi, els laboristes feien veure als treballadors que havien d'estar orgullosos de la seua situació."

Però si Major no se'n sentia content, de la seua condició social, el seu partit tampoc no ho va estar amb ell. Escolartitzat només fins a 16 anys, sense educació universitària, què feia un xicot amb una carrera bancària de cert èxit interessat en la política? Dins el partit i fora, Major va ser ridiculitzat fins a l'extrem: els ulls grisos, les ulleres fora de temporada, el rostre humil. I, tanmateix, aquest seria el primer ministre britànic d'acceptar el dret d'autodeterminació d'Irlanda del Nord.

Bombes i paletes. Jonathan Powell, *consigliere* de Tony Blair, escriu a les

John Major, ex-primer ministre britànic.

"John Major —va dir Gerry Adams a Tony Blair— ha deixat el procés de pau fet un embull. Ara tu n'has d'arreglar les peces." El fet cert és que, abans que John Major arribara a Downing Street, no hi havia cap procés de pau a Irlanda del Nord.

El jugador de criquet

seues memòries que durant la primera trobada amb Gerry Adams, del Sinn Féin, el líder republicà irlandès li va etzibar: "John Major ha deixat el procés fet un embull, de manera que ara tu n'hauràs d'arreglar les peces i ajuntar-les." Si això és cert, Adams va ser formidablement injust.

El 9 de febrer del 1996 havia transcorregut un any i escaig des de la treva inicial de l'IRA. A la primera planta d'un edifici d'oficines de sis altures a South Quay, als anomenats Docklands als afores industrials de Londres, una

càrrega explosiva va esclatar i va causar un centenar de ferits, dels quals dos esdevingueren víctimes mortals. Major, un gran afeccionat al joc del criquet, va ser-ne informat mentre veia un partit. L'atemptat havia fet miques els fràgils fonaments de la treva i els diputats unionistes a Westminster, dels quals tant depenia el seu govern minoritari, el perseguiren perquè fes marxa enrere en els pactes amb la República d'Irlanda.

Setmanes més tard, Major va presentar l'informe Mitchell, per "accelerar l'abandonament de les armes per part de l'IRA i construir un procés de confiança que desemboque en una pau duradora".

Quan va perdre les eleccions el maig de 1997, Major va abandonar la política. L'endemà, hom el va veure al Surrey County Cricket Club, del qual va ser president fins el 2002.

Victorià Jiménez